

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 12. 6. 2018, č. j. 36 A 12/2017 – 44,

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 12. 6. 2018, č. j. 36 A 12/2017 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se vrací** přeplatek na zaplaceném soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2017, č. j. KrÚ 57083/2017/ODSH/12, zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 24. 4. 2017, č. j. MěÚ Litomyšl 15513/2017. Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť do 5 pracovních dnů po nabytí právní moci předchozího rozhodnutí neodevzdal svůj řidičský průkaz; za to mu byla uložena pokuta 2 000 Kč.

[2] Podle žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zástupci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 2. 5. 2017. Zákonná patnáctidenní odvolací lhůta tak uplynula dne 17. 5. 2017, avšak žalobce podal odvolání až dne 18. 5. 2017 – tedy opožděně.

[3] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočce v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Jádrem jeho argumentace přitom bylo tvrzení, že odvolání nebylo podáno opožděně, protože rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo doručeno dne 2. 5. 2017, ale o den později. K tomu uvedl, že datová zpráva obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla doručována jako zpráva do vlastních rukou. Dne 2. 5. 2017 se do datové schránky zmocněnce žalobce, Ing. M. J., sice přihlásila (blíže neurčená) pověřená osoba tohoto zmocněnce, avšak ta měla pouze oprávnění toliko ohledně datových zpráv, které do vlastních rukou nejsou určeny. K doručení zprávy tak došlo až dne 3. 5. 2017, kdy se do datové schránky přihlásil sám zmocněnec žalobce.

[4] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 12. 6. 2018, č. j. 36 A 12/2017 – 44. Uvedl, že žalobce byl před správními orgány zastoupen obecným zmocněncem Ing. M. J., jehož označil jako „*profesionálního zmocněnce zběhlého v obstrukčních praktikách*“. Ten opakovaně zastupuje řidiče, kteří uzavírají „*pojištění*“ proti pokutám, o jehož smyslu vyjádřil krajský soud zásadní pochybnosti a uvedl, že účel toho podnikání často nese zřetelné rysy zneužívání práva.

[5] K věci samé pak krajský soud citoval příslušná ustanovení zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „*zákon č. 300/2008 Sb.*“). Konstatoval ve shodě s žalobcem, že správní orgán prvního stupně nedostál své povinnosti označit při odesílání datové zprávy, že dokument – rozhodnutí č. j. MěÚ Litomyšl 15513/2017 – je určen do vlastních rukou adresáta. Krajský soud však poukázal na § 17 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., ve spojení s § 17 odst. 3 téhož zákona, a zdůraznil, že dne 2. 5. 2017 se do datové schránky přihlásila pověřená osoba, která „*měla zjevně oprávněný přístup k dodanému dokumentu*“.

[6] Otázku rozsahu pověření této osoby označil soud za nerozhodnou. Rozsah pověření tzv. pověřené osoby podle § 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb. nemůže být odesílajícímu subjektu znám a je třeba jej považovat za vnitřní záležitost fyzické osoby, které byla datová schránka zřízena. Tento závěr platí o to více, že z povahy věci neexistuje jakákoli kontrola obsluhy datové schránky, která by byla schopna ověřit, kdo se skutečně do datové schránky přihlásil. Krajský soud také poukázal na možnost zneužití, kdy by se fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena, do datové schránky mohla přihlašovat *de facto* s využitím přístupových údajů osoby pověřené s odlišným rozsahem oprávnění.

[7] Z výše uvedených důvodů krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu dotazem na správce systému datových schránek (Ministerstvo vnitra). Takový důkaz by nepřinesl nic podstatného pro dokazování ve věci samé. Tvrzení žalobce, že jeho zmocněnec ve správním řízení Ing. J. zaměstnává asistentku, není hodnověrné, tato osoba nebyla identifikována a k prokázání tohoto tvrzení žalobce nenavrl žádné důkazy.

pokračování

Krajský soud dále uvedl, že nahlédnutím do veřejně přístupného rejstříku podnikajících subjektů ARES zjistil, že zmocněnec Ing. J. nikoho dalšího nezaměstnává.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Její důvody lze podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Úvodem stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018 – 36, v němž dle stěžovatele soud řešil podobnou věc. Cituje z něj tuto pasáž: *„V posuzovaném případě byl žalobce ve správním řízení zastoupen zmocněncem X, který má zřízenou datovou schránku fyzické osoby. Správní orgán I. stupně tedy rozhodnutí o přestupku doručoval správně do datové schránky zmocněnce žalobce, avšak v rozporu s výše uvedenými závěry neoznačil příslušnou datovou zprávu příznakem 'do vlastních rukou'. Z doručení pak vyplývá, že písemnost byla do datové schránky zmocněnce žalobce doručena 15. 3. 2017, kdy se přihlásila pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Ve věci přitom nebylo sporu, že pověřená osoba neměla oprávnění číst zprávy určené do vlastních rukou, tedy s ohledem na rozsah svého oprávnění neměla přístup k dodanému dokumentu. Zároveň nebylo zjištěno, že by se zmocněnec žalobce s obsahem písemnosti seznámil již v den, kdy se do datové schránky přihlásila pověřená osoba, která však neměla oprávnění číst písemnosti určené do vlastních rukou. Je tak nutno shodně s krajským soudem dospět k závěru, že materiální funkce doručování nebyla naplněna. Závěr žalovaného správního orgánu, že lhůta pro podání odvolání skončila 30. 3. 2017, a odvolání podané dne 31. 3. 2017 [bylo opožděné], tak nelze považovat za správný.“*

[10] Podle stěžovatele napadený rozsudek nestojí na potřebných znalostech informačního systému datových schránek. V této souvislosti poukazuje na ty pasáže rozsudku, kde krajský soud dovodil, že žalobcovo tvrzení o přihlášení pověřené osoby bylo „neprokázané“ a že rozsah pověření nemůže být odesilateli znám. Stěžovatel uvádí, že z doručení přiložené k žalobě je prokázáno, že se přihlásila pověřená osoba. Rozsah pověření této osoby sice není odesilateli znám, ale systém datových schránek je nastaven tak, že osobě bez příslušného oprávnění se zpráva nezobrazí, jestliže odesílatel správně nastavil příznak datové zprávy. Pouze pokud má pověřená osoba oprávnění ke čtení daného druhu zpráv, může jejím přihlášením dojít k doručení datové zprávy.

[11] Z výše uvedeného stěžovatel dovozuje, že je rozhodující, zda se dne 2. 5. 2017 do datové schránky přihlásila osoba s právem číst zprávy určené do vlastních rukou, či nikoliv. Pokud by pověřená osoba toto oprávnění neměla (jak tvrdí stěžovatel), k řádnému doručení by ten den nedošlo. Stěžovatel také vytýká krajskému soudu, že neprovedl jím navržený důkaz dotazem na Ministerstvo vnitra.

[12] V druhé části kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že úvahy krajského soudu o roli zmocněnce ve správním řízení a možném zneužívání práva (viz odstavec [4] výše) vzbuzují pochybnosti o nepodjatosti soudu vůči zmocněnci a zprostředkovaně též vůči stěžovateli. Poukazuje na výše uvedenou stěžejní žalobní námitku, týkající se tvrzené vady doručení, a uvádí, že v projednávaném případě krajský soud nezmínil žádné indicie o obstrukčním jednání Ing. J. Krajský soud tedy byl při rozhodování zřejmě ovlivněn svým negativním vztahem vůči osobě zmocněnce.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku s tím, že setrvává na názoru uvedeném v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je zčásti důvodná.

[16] Co se týče první kasační námitky ohledně okolností doručování do datové schránky zmocněnce stěžovatele, stěžovatel správně poukázal na rozsudek č. j. 1 As 59/2018 – 36 (judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), citovaný v odstavci [9] výše.

[17] Krajskému soudu však nelze vytýkat, že rozhodl v rozporu s názorem vyjádřeným v tomto rozsudku, protože ten byl vydán až dne 21. 6. 2018, tedy až po rozhodnutí krajského soudu v nyní posuzované věci (dne 12. 6. 2018). Názor vyjádřený v citovaném rozsudku kasačního soudu se však uplatní vzhledem k principu tzv. incidentní retrospektivity, podle níž se nový právní názor uplatní na všechna probíhající řízení, ledaže by tím byl popřen požadavek na spravedlivé rozhodnutí ve smyslu respektu k základním právům účastníků řízení (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 3168/09; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>).

[18] V rozsudku č. j. 1 As 59/2018 – 36 Nejvyšší správní soud posuzoval podobný případ, totiž správní rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost. Soud tehdy zamítl kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu, jenž právě pro chybné určení data doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil rozhodnutí žalovaného. Žalobce v dané věci – stejně jako stěžovatel v nyní projednávaném sporu – též tvrdil, že k doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedošlo v den, kdy se do datové schránky jeho zmocněnce přihlásila pověřená osoba, nýbrž až později, kdy se do datové schránky přihlásil sám zmocněnec žalobce. Také v tehdejších případech nebyla pověřená osoba dle žalobce stanovena jako osoba oprávněná k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou adresáta podle § 8 odst. 8 zákona č. 300/2008 Sb. Rozhodná právní otázka tedy byla totožná jako v nyní projednávané věci.

[19] V rozsudku č. j. 1 As 59/2018 – 36, kasační soud k dané otázce uvedl: „*Se stěžovatelem [tj. se žalovaným] se proto nelze ztotožnit v tom, že by se v případě doručování prostřednictvím datových schránek neuplatnil § 19 odst. 4 správního řádu, tedy, že by vůbec nemělo být rozlišováno, zda je písemnost určena do vlastních rukou adresáta či nikoliv (tedy s výjimkou písemností, které by jinak byly posílány obálkou s červeným pruhem, které, jak sám uváděl žalovaný, se v případě rozhodnutí nepoužívají). Uvedené také nijak nevylučuje pravidlo stanovené v § 17 odst. 6 zákona o elektronických úkonech, podle něhož doručení*

pokračování

*dokumentu podle odstavce 3 nebo 4 tohoto ustanovení má stejné účinky jako doručení do vlastních rukou. Odstavec 3 totiž uvádí, že doručení dokumentu se váže na okamžik, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Jinými slovy, **pokud se do datové zprávy [správně schránky] přihlásí osoba bez oprávnění číst dokumenty určené do vlastních rukou, nepovažuje se taková zpráva tímto okamžikem za doručenou. Pokud odesílatel tuto zprávu správně označí příznakem 'do vlastních rukou', osobě nedisponující příslušným oprávněním by se tato zpráva ani neměla zobrazit**“ (zvýraznění bylo přidáno).*

[20] Nejvyšší správní soud proto v judikované věci dovodil, že nedošlo k doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v den, kdy se do datové schránky přihlásila osoba s chybějícím pověřením pro zprávy doručované do vlastních rukou. Je však nutno současně podotknout, že v judikované věci byla skutková situace ohledně omezeného rozsahu oprávnění pověřené osoby postavena najisto. Na rozdíl od nyní projednávané věci totiž bylo mezi stranami nesporné, že pověřená osoba neměla oprávnění číst zprávy určené do vlastních rukou.

[21] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že datová zpráva obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně skutečně nebyla označena jako zpráva do vlastních rukou adresáta (doručenka na č. l. 82 správního spisu). Z této skutečnosti a výše podaného judikovaného názoru tedy plynou tyto závěry: (a) správní orgán je povinen řádně označit datovou zprávu, která se doručuje do vlastních rukou, odpovídajícím příznakem, (b) pokud tak neučiní a současně pokud „prostou“ datovou zprávu přečte osoba, která není oprávněná k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou (§ 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb.), jedná se o vadu doručení.

[22] Z uvedeného plyne také požadavek týkající se zjištění skutkového stavu: je nezbytné, aby krajský soud postavil najisto, jaký rozsah oprávnění měla pověřená osoba, která se do datové schránky přihlásila. V judikované věci byla tato okolnost nesporná, avšak v nynějším případě zde stojí osamocené tvrzení stěžovatele o existenci blíže neurčené (respektive jmenované poprvé až v kasační stížnosti) pověřené osoby (údajně asistentky zmocněnce) a o jejím omezeném oprávnění k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou. K osvědčení tohoto tvrzení stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl provést důkaz dotazem u správce datových schránek – Ministerstva vnitra. K tomuto návrhu se žalovaný v řízení před krajským soudem nevyjádřil (viz vyjádření žalovaného na č. l. 24 soudního spisu). Vzhledem k výše uvedenému byl tedy požadavek stěžovatele, aby krajský soud tuto otázku osvětlil, legitimní. Zodpovězení této otázky je podstatné pro vyslovení závěru o tom, zda datová zpráva byla fakticky přečtena dne 2. 5. 2017 přímo zmocněncem, jím pověřenou osobou s dostatečnými oprávněními, anebo naopak (jak tvrdí stěžovatel) pouze osobou, která taková oprávnění (tj. oprávnění seznámit se se zprávou doručovanou do vlastních rukou) neměla. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že důkazní břemeno zde tíží právě stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud k této dílčí otázce uzavírá, že v dalším řízení je krajský soud povinen pokusit se osvětlit skutečnosti popsané výše, a to provedením důkazu navrženého stěžovatelem (dotaz na Ministerstvo vnitra). V tomto směru zdejší soud pro úplnost odkazuje na svůj rozsudek ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Afs 377/2018 – 38, ve kterém uvedl, že

„[j]inými slovy, do datové schránky se dle doručenky přihlásila některá z osob oprávněných k přístupu do datové schránky; na základě předložených listin nicméně nelze zjistit, která osoba a na základě jakého oprávnění to byla. Tuto otázku by bylo nicméně možné objasnit ve spolupráci s Ministerstvem vnitra, které vede dle § 14 odst. 3 písm. c) zákona o elektronických úkonech v informačním systému datových schránek rovněž informace o údajích identifikujícím osobu, která se přihlásila do datové schránky (srov. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 21/2015 - 44).“

[24] Teprve pokud by bylo najisto postaveno, že zmocněnec vskutku měl určitou pověřenou osobu s omezeným oprávněním ohledně datových zpráv doručovaných do vlastních rukou, a že právě tato osoba se v daný den a dobu (tj. 2. 5. 2017 v 11:15:17 hod.) přihlásila do datové schránky, bylo by namíste konstatovat, že došlo k vadě při doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V opačném případě by naopak stěžovatel důkazní břemeno o tvrzených vadách doručování neunesl.

[25] Co se týče druhé kasační námitky, v níž stěžovatel tvrdí, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, stěžovatel své pochybnosti o nepodjatosti dovozuje z té pasáže napadeného rozsudku (jeho odstavce [5]), v níž krajský soud kriticky poukazuje na jednání – obstrukční praktiky – zmocněnce stěžovatele Ing. J.

[26] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že s názory vyjádřenými krajským soudem v dotčené pasáži napadeného rozsudku souhlasí. Příslušné okolnosti vedoucí k závěrům o obstrukčních praktikách zmocněnce stěžovatele jsou zdejšímu soudu známy také z jeho úřední činnosti, ostatně soud na ně opakovaně poukázal v řadě svých rozhodnutí. Z nedávných lze odkázat například na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, a judikaturu tam citovanou. V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, Nejvyšší správní soud příhodně uvedl, že „[n]ynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii 'obhajoby' přestupců nejrůznější procesní obstrukce“. Uvedené lze užít i na nyní projednávanou věc.

[27] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nepředložil žádnou věcnou polemiku či vysvětlení, proč jednání jeho zmocněnce bylo v dané věci prosté obstrukčních praktik. Omezil se jen na obecné tvrzení, že „postup svého zmocněnce nepovažuje za obstrukční ani v nejmenším“ s tím, že stěžovatel srozumitelně vysvětlil, co Ing. J. motivovalo k tomu, aby pověřil osobu, aby mu pomáhala se zpracováním datové schránky. Takové „vysvětlení“ však nijak nevyvrací obecné úvahy krajského soudu o obstrukčních praktikách zmocněnce vycházející z jeho empirických zkušeností. Naopak – stěžovatel v řízení před krajským soudem neuvedl totožnost pověřené osoby či jiné rozhodné skutkové okolnosti a nenabídl jiné důkazní prostředky, než dotaz na Ministerstvo vnitra; například nenavrhoval výslech zmocněnce a určené pověřené osoby, nepředložil listinu dokládající rozsah oprávnění pověřené osoby, a podobně. Toto může spíše nasvědčovat domněnce, že i zde stěžovatel, respektive jeho zástupce a jeho zmocněnec, mohli jednat obstrukčně, či přinejmenším nejednali zcela racionálně.

[28] Co se týče vlastního posouzení této kasační námitky, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané

pokračování

podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010 - 68, shodně též Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04). Ústavní soud ve své judikatuře dále vyslovil, že „[d]ůvodné pochybnosti o soudcově nestrannosti jsou kategorií objektivní povahy a jako takové musí být založeny skutečnostmi objektivitě soudcovského rozhodování protirečícími, a to natolik, že nikoli z pohledu účastníků řízení, ale v objektivním smyslu ústavně chráněnou nestranností soudcovského rozhodování otřásají“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 26/2000).

[29] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může být pouze jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávání věci, zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít i o vztah ekonomické závislosti, apod.

[30] Obecná a navíc pravdivá zmínka o zneužívajících praktikách zmocněnce stěžovatele, které jsou i Nejvyššímu správnímu soudu známy z úřední činnosti, nemůže založit důvod pro vyloučení soudce z rozhodování. V opačném případě by totiž byla soudu upřena možnost, aby uceleně hodnotil jednání žalobce či jeho zmocněnců a aby ve svých úvahách bral na zřetel i poznatky ze své vlastní úřední činnosti.

[31] Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval na téma nepodjatosti soudců bez ohledu na jejich kritický postoj k případným zneužívajícím praktikám zástupce žalobce (viz například usnesení ze dne 17. 5. 2017, č. j. Nao 180/2017 - 36). Tato judikatura je zástupci stěžovatele nepochybně dobře známa, neboť často působil jako zástupce v těchto judikovaných věcech a námitku podjatosti opakovaně neúspěšně předkládal.

[32] Kasační námitka tvrdící pochybnosti o nepodjatosti, a mířící k tomu, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, tedy není důvodná.

[33] Nad rámec výše uvedeného lze krajskému soudu vytknout, že v napadeném rozsudku blíže neosvětlil, z jakých důvodů svoje úvahy o zneužívajících praktikách zmocněnce přdestřel a jaký měly vliv při posuzování žalobních námitek. Tato vada však nedosahuje takové intenzity, aby bylo namístě dovodit v tomto směru nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ten totiž jinak obsahuje ve svém souhrnu ucelenou, logickou a vnitřně soudržnou právní argumentaci, s níž stěžovatel ostatně polemizuje v první části kasační stížnosti.

[34] V dalším řízení krajský soud provede důkaz (dotazem na Ministerstvo vnitra) navržený stěžovatelem v žalobě (bod [10] žaloby). V závislosti na tom, zda se podaří ověřit tvrzení stěžovatele o tom, že se do datové schránky přihlásila osoba s omezeným oprávněním, krajský soud dále ve věci rozhodne v souladu s výše uvedeným názorem kasačního soudu. To znamená, že pokud stěžovatel neunese důkazní břemeno a neprokáže, že datovou zprávu „otevřela“ pověřená osoba, která nebyla oprávněna k přístupu

k dokumentům určeným do vlastních rukou, bude mít krajský soud za to, že vada doručení (chybějící příznak datové zprávy do vlastních rukou) neměla vliv na doručení zprávy a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v materiálním slova smyslu. V opačném případě by k doručení datové zprávy stěžovateli v určený den (2. 5. 2017) nedošlo.

[35] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3, věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[37] O vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku bylo rozhodnuto podle § 10 odst. 1, věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Dle citovaného ustanovení *bylo-li na poplatek zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek*. Soudní poplatek za kasační stížnost činí podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5 000 Kč. Soud z výpisu z účtu Nejvyššího správního soudu ověřil (viz č. l. 9 spisu zdejšího soudu), že stěžovatel pro splnění totožné poplatkové povinnosti zaplatil částku 5 000 Kč dvakrát (tedy celkem 10 000 Kč). S ohledem na to rozhodl soud ve výroku II. tohoto rozsudku o vrácení přeplatku k rukám zástupce stěžovatele. Lhůta pro vrácení přeplatku vychází z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu